

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andreiu Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe

se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază,

Prețul inserțiunilor

un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Sectele păgâne și exploatoare

Sectele se zbat să pună piciorul tot mai solid pe pământul Țării noastre. La scurte intervale s'au ținut două congrese sectare, cu siguranță nu pentru a rezolva chestiuni de ordin administrativ, ci pentru a întări râvna propagandistică a aderenților, pentru a le da nou curaj și nouă încredere. Sectarii ne consideră teren de misiune, popor neîncreștinat cu adevărat, zăcând în întunecul necredinții și în raza pierzării. Afectează față de noi o milă generoasă și-și aroagă un rol de apostoli pregătiți să lupte și să moară pentru a ne scoate la lumina adevărului.

În realitate însă totul este la ei o spoyală. Cel puțin la cei mai răsăriți, mai vechi în sectarism și cu roluri mai conducătoare. E atâta inconștientă și artificială omenească în ceea ce constituie doctrina lor de credință, încât e imposibil să fie convinși vreunul mai răsărit sau mai versat în ea, despre originea ei dumnezeiască. În frunte cu cei cari au meșterit diferitele doctrine sectare, propagandiștii lor nu pot avea altă psihologie decât a inșilor cari sub masca unui pretext pios, își întocmesc o viață pământească plină de satisfacții materiale și de orgoliu.

Și mai ales e atât de puțin creștină această doctrină, atât de inferioară sub raport religios creștinismului nostru, celui de totdeauna, atât de laică, de seculară, încât nu poate impresiona și satisface decât doar la început până n'o cunoaște omul în ansamblu, impresionând și atunci mai mult artificiu de evlavie pe care-l mănuește cu mare talent propagandistul, în special la primele prezentări.

Ca ilustrare voi spicuî din câteva broșuri de ale lui J. F. Rutherford, conducătorul actual al sectei Mileniștilor, sau a Studenților de Biblie, sau a Martorilor lui Iehova (un cucernic preot care mi-a trimis mai multe broșuri de-ale acestei secte, e nedumerit de faptul că cei câțiva sectari din parohia Cucerniciei Sale s'au dat întâi drept Mileniști, pe urmă Studenți de Biblie, mai târziu Martori ai lui Iehova, iar astăzi aconfesionali. Cele trei numiri exprimă aceeași sectă, deși în cărțile noastre de sectologie numirea de martori ai lui Iehova nu obvine de loc).

Necreștinismul sectei se arată încă în doctrina ei despre Isus Hristos, care pentru ea nu este Fiul lui Dumnezeu, născut din Tatăl mai înainte de veci, ci o creatură a lui Dumnezeu, e drept cea dintâi dintre toate creaturile. «Dupăce Logosul a fost creat, i-a fost dat cel mai mare privilegiu, anume să creeze toate lucrurile», se spune în broș. «Ce este adevărul» pg. 12. Fiu al lui Dumnezeu este numai în senz impropriu, prin adopțiune, fapt care s'a petrecut la botezul în Iordan: «Iehova Dumnezeu a permis

lui Ioan ca să fie martor la alegerea lui Isus și de aceea citim în Matei 3, 17 că Ioan a auzit cuvintele următoare: Acesta este Fiul meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea (a se observa schimbarea arbitrară a textului care în grecește fiind *εὐδόκησα* înseamnă românește *am binevoit*, la timpul trecut, și arată că și în trecut nu numai de aci înainte a fost o relație deosebită între Tatăl și Isus. Sectarul Rutherford folosește prezentul ca să insinueze că numai de-aci înainte, dela Botez, se face o legătură între Tatăl și Isus). Aceasta s'a întâmplat la botezul lui Isus în Iordan. Isus a fost astfel născut și a fost recunoscut de Iehova ca Fiu, ceea ce înseamnă că Isus a acceptat să facă voia lui Iehova» (pg. 21).

Iată așa dar această sectă căzută în arianismul pe care cu atâtea jertfe l-a zdrobit odinioară Biserica prin lupta titanică a unui Atanasie cel Mare. Și se mândrește că a descoperit pentru prima dată lumina!

Mai este acesta creștinism? Creștinismul este credința că Hristos e Dumnezeu adevărat, că însuși Dumnezeu s'a pogorât între noi și ne-a mântuit și de-atunci petrece invizibil între noi și cu noi. Unde Hristos e coborât la nivelul unei făpturi, acolo nu mai e nici o deosebire de păgânism. Doar un Dumnezeu providențiator, care vorbește oamenilor prin câte o făptură, recunosc toate religiile păgâne. Numele simplu de Hristos, fără credința că Hristos e Dumnezeu, încă nu formează o deosebire esențială de păgânism. Religia lui Hristos nu se ridică atunci din planul religiilor lui Mohamed, Budha, Confucius etc.

Unde mai e atunci harul lui Dumnezeu care ni se dă în interiorul nostru și unirea noastră cu Dumnezeu? Ce mai rămâne din Revelația în Hristos, pe care noi o vrem esențial deosebită de toate așa zisele revelații păgâne?

Și se prezintă acești sectari ca superiori în credință poporului nostru care a păstrat cu venerație nu numai cel mai creștinesc suflet, ci și credința creștină în toată splendida ei integritate dumnezească. Vin mândri cu păgânismul lor ca să ne sfideze creștinismul nostru și să ne rupă de el.

Nu degeaba tipăriturile ei sunt finanțate de o bancă evreiască din Nev-York, Hirsch. Evreimea încurajează sectele atât pentru acțiunea lor de destrămare socială și națională, cât și pentru subminarea credinții în Isus Hristos, care este coborât la nivelul unei făpturi a lui Iehova cel evreesc.

Păgânismul sectei se arată și în celelalte puncte ale doctrinei sale. De acord cu adventismul neagă nemurirea sufletului. Sufletul prin moarte

piere împreună cu trupul. Propriu zis nici nu există suflet ca entitate deosebită de trup. Există numai un trup viu. Exact ca la animale. Iată câteva locuri din broșura: „Unde sunt morții?” «Suflet n'are nimeni. Fiecare om este însuși un suflet. Înțelesul cuvântului suflet este: ființa viețuitoare, adică însuși omul... Chiar și toate animalele se numesc suflete. Vaca este un suflet, boala tot așa. Predicatorii au făcut pe oameni să creadă că poartă câte un suflet în dâșii, care suflet zboară afară în momentul morții ca să se adăpostească într'alt loc, însă Biblia nu permite și nu dovedește astfel de silnicie» (p. 19—20).

«Învățătura că omul are suflet nemuritor, provine dela marele actor Satan» (p. 18). «Omul a fost creat din elementele pământului, cine moare se întoarce iarăș în pulberea pământului (va deveni iarăș o parte din pământ), suflarea vieții suflată prin nări în plămâni de Dumnezeu, din om ajunge în atmosferă de unde a și fost luată, în urma căreia omul este mort în înțelesul adevărat al cuvântului» (p. 33). Cer și iad, unde să meargă sufletul după moarte, nu există deci. «Înțelesul adevărat al cuvântului Șeol este cimitirul, mormântul, inexistența, peirea» (p. 24). Gheena, la fel (pg. 26). «Isus deși a vorbit adeseori despre iad, totuși nu a zis niciodată că ar fi locul chinului veșnic» (p. 24). Adreșându-se unor părinți cărora le-a murit copilul, Rutherford spune: «Din Biblie voi dovedi că fiul Dvoastre nu se află nici în cer, nici în purgator, dar nici în iad» (p. 10).

Isus însuși în timp ce a fost pe pământ «n'a fost nemuritor», însă la învierea sa Dumnezeu i-a dat nemurirea (p. 20). În cele 3 zile cât a stat în pământ El a fost distrus total, absolut inexistent (p. 24).

Precum se vede o concepție de cel mai cras materialism, care nu poate rămânea fără influință asupra comportării omului în viață, mai ales că nici după judecata din urmă nu există vre-un rai sau iad, ci sau o viață pământească fără sfârșit, sau o distrugere în senz radical. De ce să nu bem și să mâncăm atunci și să petrecem, fără nici o grije, fără nici un scrupul? Aci sectele au căzut mai jos și decât păgânismul. Spiritualismul creștin, căruia i se datoresc toate eforturile de inobilare ale omului, e negat cu brutalitate, de aroganții «misionari».

Dar să mergem mai departe. Un sfârșit al lumii acesteia și un cer și un iad veșnic după ea nu există. «Sfârșitul lumii nu înseamnă sfârșitul pământului, deoarece pământul va rămânea veșnic, ci înseamnă sfârșitul domniei lui Satan, după care va urma guvernul lui Hristos, al Regelui dreptății» («Ce este adevărul» p. 30). «Cerule nou este organizațiunea dreaptă a lui Iehova sub conducerea lui Hristos, Domnitorul nevăzut al împărăției de dreptate. Pământul nou este partea văzută a organizațiunii lui Dumnezeu care va conduce afacerile pământului».

Sfârșitul lumii nu e deci un eveniment tainic, de esență mistic-metafizică, cu venirea lui Isus Hristos pe norii cerului, cu judecata universală, cu descoperirea și cu intrarea într'un plan de existență cu totul deosebit de cel de-acum, ci o simplă schimbare de «guvern», de regim social. Isus Hristos nu va veni vizibil; de fapt, «venirea» lui trebuie înțeleasă în senz impropriu, ca o arătare a efectelor unui interes mai mare pentru lume. El rămâne pururea nevizibil. «Dumnezeu a promis că la timpul său hotărât va întemeia o împărăție sau un guvern care va domni în dreptate, și Isus Hristos va fi domnitorul invizibil și Capul acestui guvern drept... Această schimbare este numită de Biblie «sfârșitul lumii» (Broș. cit. pg. 27). «Precum nimeni nu poate vedea pe Dumnezeu, tot așa nimeni nu poate vedea pe Hristos. Intreagă omenirea va constata la timpul hotărât că el a sosit și anume pe baza evenimentelor cari sunt vizibile» (p. 40). Iată cum se diluiază creștinismul într'o doctrină raționalistă și de ordin pur social.

Ba Isus Hristos a și venit. A venit la 1914 de când, începând alungarea lui Satan, acesta face cele mai disperate eforturi ca să facă pe oameni să sufere. «Iată pentru ce anul 1914 marchează venirea a doua a lui Hristos. Acel timp a trecut și nimeni n'a văzut pe Isus pe pământ... Cu toate că este adevărat că Isus s'a întors, totuși trebuie cugetat că Hristos care este investit cu toată puterea este un Spirit mare și că pentru el este așa de puțin necesar să fie văzut pe pământ cât este de necesar ca însuși Dumnezeu să fie văzut pe pământ... Puterea sa, care este exercitată pe pământ, are același efect, când este exercitată din cer, ca și când el însuși ar fi pe pământ. Prin urmare venirea sa a doua se rapoartă cu deosebire la îndreptarea atențiunii sale asupra afacerilor pământești» (pg. 43—44).

Toată speranța creștinătății după ceva cu totul deosebit, după trăirea veșnică cu Dumnezeu, privind fața Lui, a fost zadarnică. I se dă doar un regim social mai drept, care cu toată bunăstarea ce-o aduce, trebuie să fie groaznic de monoton, în laicismul său.

Rutherford se întrece în a descrie nedreptățile sociale de azi, promițând că ele vor fi înlocuite în statul cel nou: «Partea vizibilă a lumii constă din marele capital, din politicieni și din conducătorii religioși numiți cler... Dările sunt mari, iar produsele muncii celor apăsați au un preț mic. Lucrătorii cari produc averea țării prin muncă grea, au puțin folos din ea, dar aceia cari nu lucrează se ocupă cu specule egoiste și se bucură de fructele lucrului altora» (p. 26—27). Limbaj care samănă atât de mult cu cel marxist. Simpatiile sectare merg spre democrație, și aceasta își are tălcul său. Suferințele dela 1914 încoace — ca semn al celei din urmă și mai puternice zvârcoliri a Satanei — se

arată și în faptul că democrația e persecutată. «S'a pretins că războiul va asigura democrația în lume, însă s'a întâmplat tocmai contrarul. Dela sfârșitul războiului mondial condițiile s'au făcut în continuu tot mai rele și astăzi oamenii tuturor națiunilor se află în suferință și strâmtorare și nu știu ce să facă» (p. 46).

Așadar întocmai ca marxismul sectele acestea diluiază în sufletele oamenilor așteptările și aspirațiile propriu religioase, canalizându-le spre idealuri de bunăstare materială și de dreptate aici pe pământ, căci cer nu există. În împărăția viitoare «toți oamenii vor lucra și vor primi fructele ce li se cuvin în mod drept pe baza lucrului lor, atunci toți vor avea parte de bunăstare» (p. 32).

Dacă avem în vedere scopul spre care sunt îndemnați să tindă aderenții sectei și mijloacele prin care cred că ajung la acel scop — aderarea la democrație și la momentul oportun lupta violentă sub conducerea lui Dumnezeu cel invizibil împotriva guvernelor lui Satan (broșura «Guvern»), ce deosebire esențială mai este între aceste secte și marxism?

Păgânismul și secularismul sectelor este evident. Să fim conștii că poporul nostru și noi preoții Bisericii ortodoxe reprezentăm o spiritualitate infinit superioară, cu adevărat creștină și această conștiință să ne dea putere de rezistență împotriva acestor lupi îmbrăcați în piele de oaie, anticristi cari numai numele lui Hristos îl mai păstrează.

S'a spus că nu e bine să folosim cuvinte defavorabile la adresa sectelor, ci să vorbim numai pozitiv despre credința noastră. Dar ei cât de des nu vorbesc defavorabil, și nu numai defavorabil, ci mincinos, despre credința noastră? În fiecare rând din ce scriu, în fiecare vorbă pe care o rostesc, găsești cele mai grosolane și mai înveninate bărfiri și minciuni la adresa Bisericii, a preoțimii, a crucii, a tainelor. Critica aceasta negativă o folosesc cel puțin tot atât de mult ca și propaganda pozitivă. Cu atât mai mult suntem îndreptățiți noi să desvăluim păgânismul sectar atât în învățătura sa, cât și în viața propovăduitorilor săi.

Dar de un lucru să avem grije: să nu ne pierdem calmul, seninătatea, blândețea religioasă, evlavia în prezentarea noastră. Dacă ei afectează acestea cu multă artă câștigând sufletele, noi, cari avem o credință așa de înaltă și de spirituală care ni le poate produce în suflet natural, fără a fi nevoiți să le afectăm, ar trebui să fim cu atât mai mult stăpâniți în manifestările noastre de cel mai religios duh.

Un alt punct care arată păgânismul și oportunistul sectar, practicate cu mare meșteșug, este cel al exploatarea materiale a aderenților. E uluitor ce sume fabuloase storc acești străini din țara noastră trecându-le peste graniță și contribuind astfel la sărăcia țării.

Numai într'un an (1929) au strâns adventiștii peste 17 milioane (vezi Grigorie Leu: Sectele din România, pg. 52). Dar la ce sumă trebuie să se fi urcat încasările în ultimii ani dacă în anul acesta numai din Transilvania — fără Banat — s'au strâns doar la capitolul zecuielii peste 1.400.000 lei? În 1929 când s'au încasat cele 17 milioane, Conferința Transilvaniei nu se înscrisa la capitolul zecuielii mai mult ca cu 150.000 lei. Deci putem fi aproape siguri că în timpul din urmă încasările — înmulțite cu 10 — se ridică la circa 170.000.000 Lei anual.

Și aceasta numai adventiștii. Dar celelalte secte? Precum se vede sectele acestea sunt adevărate tovărășii de sărăcire a țării, de exploatare a bogățiilor noastre. Și ne mai plângem de sărăcie!

Ar fi timpul ca statul răspunzător de viitorul și moral dar și material al neamului acesta să-și arunce puțin ochii în bucatăria financiară a acestor musafiri și să ia cel puțin măsuri ca să nu se mai exporteze nici o sumă de bani dela secte sau sectari din România, la secte sau sectari din afară de România.

De problema evreiască și de cea comunistă ce se debate azi cu atâta pasiune în presa românească e strâns legată problema sectar. Sunt cele 3 mari plăgi cari bântue sănătatea și bunăstarea neamului nostru și-i periclitează viitorul.

D. S.

Maramureșul în sărbătoare

Sanționarea decretului de înființare a Episcopiei Ortodoxe Române a Maramureșului s'a sărbătorit în Bucovina și Maramureș prin slujbe dumnezeiești, săvârșite Dumineca trecută în toate sfintele biserici ale eparhiei de acolo.

Indată ce adunarea eparhială va fi aleasă și constituită, se va întruni congresul național bisericesc, să aleagă pe noul episcop dela Sighet.

În legătură cu înființarea noii episcopii ortodoxe a Maramureșului I. P. S. Mitropolit Visarion al Bucovinei, de care depinde noua eparhie, a hotărât punerea pietrelor fundamentale pentru trei biserici: în Sighet, Baia-Mare și Satu-Mare.

Serviciile divine vor fi săvârșite de PP. SS. episcopi: Tit al Hotinului, la Sighet, de Nicolae al Orăzii, la Satu-Mare, și de Nicolae al Clujului, la Baia-Mare.

La aceste serbări vor mai lua parte toți protopopii cercurilor din mitropolia Bucovinei și corul catedralei din Cernăuți, în zilele de 12, 13 și 14 Septembrie, și reprezentanții clerului din diverse centre ale Ardealului.

Culmea îndrăzelii. Se cunoaște modul energic și deplin îndreptățit, în care I. P. Sf. Patriarh Miron al României, îngrijit de viitorul neamului românesc, s'a rostit asupra primejdiei jidovești din țara noastră.

Impotriva cuvântului Patriarhului nostru s'a ridicat acum glasul unui nenorocit radical, care e deputatul Petrescu dela Gorj, și care cere pedepsirea șefului sfintei noastre biserici, pentru declarațiile făcute în chestiunea navelei iudaice...

Întreaga presă naționalistă înfierăază, cum se cuvine, culmea impertinentei deputatului jidovit Petrescu.

Înființarea Episcopiei Ortodoxe Române a Maramureșului este comentată și în numărul acum apărut (6—7) al revistei lunare Cultura Creștină dela Blaj.

Forma comentariilor revistei blăjene este cevaș mai pieptenată decât a colegilor săi năbădăioși de peste drum, — în fond însă părerile Culturii Creștine rămân tot cele cunoscute ale unia-

ților noștri: prea mult vaticanism și prea puțin românism.

Revista blăjană cere ca înființarea Episcopiei noastre maramureșene să fie dezbătută în ședințele corpurilor legiuitoare.

Întrebăm:

Cam ce ar fi câștigat, ca moral și autoritate, corul episcopal greco-catolic pe urma acestei debateri?

Din ședința despoimenită a senatului dela 27 Martie 1928, când cu votarea legii cultelor, episcopatul Blajului ieșise cu desăvârșire înfrânt în toate chestiunile privitoare la ortodocși și chiar la chestiunea Maramureșului, pe care Blajul ar vrea cu tot prețul să-l anexeze pe seama bisericii sale.

Altă experiență: Într'o ședință a parlamentului român, din timpul mai nou, P. S. Rusu dela Baia-Mare, provocator dârș și cu strâmte orizonturi, fusese, cum ne aducem aminte, pus la punct de însuși dl prof. N. Iorga, care, în aprobările generale ale opiniei publice, i-a administrat o usturătoare lecție de mult patriotism românesc celui ce prea des uită că e și episcop român. Cazurile la fel s'ar putea înmulți.

S'a procedat astăzi, prin urmare, bine și înțelepțeste, — și mai ales în interesul bisericii greco-catolice, — când s'a evitat unele nouă discuții, absolut inutile, din care blăjenii noștri nu puteau să se aleagă, cum arată precedentele, petrecute în parlament, decât cu rolul de oameni biruiți, și umiliți, și ridicoli.

Concordatul în Iugoslavia n'are noroc... Spiritele ortodoxe, în parte și unele catolice, continuă să se agite zilnic. La sărbători, când multe biserici își prăznuesc hramul, se țin întruniri demonstrative. Astfel, Sâmbătă și Duminecă s'a ținut 450 de întruniri de energică protestare împotriva concordatului. La Valievo a venit, în 30 August c., ministrul pădurilor și minelor, Iancovici, care voia să vorbească poporului adunat. Miile de oameni au manifestat atât de dușmănos, încât ministrul a trebuit să se refugieze într'o cafenea, ear mulțimea aruncând cu pietre a spart tot pe ce a pus mâna, — ministrul a scăpat cu mare greutate pe o ușă laterală. Intervenind jandarmeria, demonstrații au fost împrăștiate. Ciocnirea sângeroasă înregistrează mai multe persoane grav rănite atât la Valievo, cât și în alte localități din Iugoslavia.

* FOIȘOARA *

Ispita și minciuna comunismului

Pr. Vasile Coman

Gândurile care urmează nu au pretenția să fie decât o succintă sinteză a câtorva cărți de valoare scrise despre cea de a 11 persecuțiune contra creștinilor. Mai ales a cărților scriitorilor ruși — Berdiaev și Arseniev — refugiați în Apus din fața „fiarei apocaliptice”.

Ni s'a părut destul de actuală demascarea minciunii ideologice cu care comunismul a înșelat o lume întreagă. În deosebi acum, când trosnesc din încheeturi înseși încercările de realizare practică a acestor teorii materialiste.

Într'adevăr comunismul a schimbat imaginea vieții de după război în culori sumbre. El a produs o rupere tot mai pronunțată a legăturii dintre om și Dumnezeu, o uitare totală a vechilor valori veșnice. Viața pare a fi rupt legătura cu Isvorul, scoțându-se principiile evangheliei din viața individuală și socială deopotrivă. Lipsa unei metafizici creștine, a unei concepții despre lume și viață, luminată de puterea harului divin, din care să isvorască armonia socială, e tot mai vădită. Omul contemporan aleargă și caută noi centre de viață, care sânt tot atâtea amăgiri și surrogate, ce vor să realizeze armonia socială, zdruncinată de capitalismul veacului trecut. În această alergare nebunatică, a că-

zut adeseori sub ispita multor curente și teorii greșite,

Dintre toate ademenirile, mi se pare că comunismul intruchipează cele mai complexe elemente necesare unei ispite. El e o manifestare generală, cuprinzând în rețeaua lui nu numai persoane singuratic, sau o anumită clasă, ci a angajat o lume întreagă în slujba lui Anticrist.

Răsărit în Europa apuseană, s'a plămădit sistematic în sufletul poporului rus, se dospește cu vărsare de sânge în Spania și se coace în cuptoarele tuturor națiunilor (Conf. Pr. Prot. Burjacowschi: Impotriva frontului antireligios. Misionarul 1931, pg. 514).

Departa de a fi un simplu curent economic, sau un regim politic deosebit, care se sbate să găsească soluții economicopolitice — cum a fost socotit până bine de curând — comunismul este prin doctrina, țința și mijloacele cari le întrebunțează o „religie nouă”, care vrea să înlocuiască pe cea creștină. El aduce cu sine o concepție despre lume și viață nu numai indiferentă față de cea creștină, dar de-a dreptul opusă.

Dostoievski, în opera căruia se cuprinde și anticepează în mic, revoluția care se desfășoară în mare pe pământul rusesc, pune în gura eroilor săi atei cuvântul, că ei lucrează în numele «altuia», în numele lui Anticrist.

Iată de ce încercând să punem față în față creștinismul cu comunismul și să demascăm minciuna celui din urmă, punem pe Hristos și pe Anticrist în fața conștiinței noastre.

A socoti comunismul un sistem pur economic, însemnează să desconsiderăm

sau să nu cunoaștem toată îngrozitoarea propagandă antireligioasă; să neglijăm crezul comunist, fraza lui Lenin: „Religia este opiul poporului”, sau să fi uitat miile de martiri săraci, — mai ales preoți și episcopi — cari au fost omorâți nu pentru că s'au împotrivit să-și dea averile, ci pentru că n'au renunțat la Dumnezeu și la slujirea Lui, la suflet și la libertatea lor spirituală. Contra acestor adevăruri veșnice se ridică comunismul. A spus-o doar Iaroslavski: „Dați pe Dumnezeu jos din cer și smulgeți-l din inima mulțimii și atunci revoluția va fi terminată”. El vrea să fie o religie cu un sistem de dogme, dela care orce abatere e socotită erezie. După cum creștinul spune: „Sf. Scriptură zice”, totașa comunismul: „Lenin a spus” sau „așa e scris la K. Marx” (N. Berdiaev: Probleme comunisme, pg. 140). Evanghelia „religiei noi” este cartea acestuia „Capitalul”.

Dar comunismul e înainte de toate reeditarea și actualizarea ispitei de pe muntele Carantanei. Tabloul trist ce l-ar fi avut Hristos, în cazul că ar fi cedat ispitei, este icoana omenirii depărtată de duhul evangheliei și ademenită de ispita lui. El e o întreită ispită. Prima e îndreptată contra spiritului, tentația de a nega existența a tot ce e spiritual și afirmarea materiei ca realitate absolută. A doua, tentația de a desface pe om de Dumnezeu, negarea divinității. Și a treia, negarea individului, a personalității omului, topirea ei în colectivul amorf.

Deci doctrina marxistă și produsul ei, bolșevismul, desvăluie această întreită ispită, dar și o întreită minciună, cum vom vedea mai departe.

I. Ispita materialismului istoric. Ea în-

cearcă să așeze la temelie lumii și a vieții ca singură realitate materia, economicul. Credințele în tot ce e în afară de economie sânt deșarte. Tot ce nu cupinde economicul e umbra lui, fără realitate în sine. Cultura, religia, moralitatea, sânt etaje fictive, „reflexe” ale economicului. Acest proces economic e singurul ce se desfășoară în lume, și dela progresul lui derivă armonia socială. A doua e ispita religioasă. La capătul ei stă promisiunea realizării unui „rai pământesc”, a unei fericiți depline, imanente în afară de orce legătură cu Dumnezeu. Ispita a treia este legată de promisiunea unei egalități sociale perfecte dintre oameni, a comunizării avutului personal și a colectivismului în viață.

Dacă aceste trei ispite au adus mai multă fericire pe pământ, sau au realizat mult dorita armonie socială, dacă comunismul a putut să facă din pietri pâne, ori dacă toate acestea sânt minciuni, iată atâtea semne de întrebare ale celor ce stau în afară de experiența lui. Lucrul era mai greu de judecat înainte vreme, pentru că cuvântul de scuză era: „Lăsați experiența să-și urmeze cursul”. Acum după două decenii de experiență sântem în drept să judecăm pomul cel nou după roadele lui.

Două mărturii proaspete — cea a lui Roland Dorgelès (Rol. Dorgelès: „Trăiască libertatea”. O anchetă în Rusia sovietică, vezi foileton în Universul din 8 Februar — 18 Februar 1937) și André Gide (A. Gide: Intoarcerea din Rusia, trad. rom. de A. Vironesci, 1937) — vorbesc despre procesul de distrugere al oricărei spiritualități în Rusia, proces de mecanizare a vieții, înlocuirea omului cu mașina, a libertății cu

Probleme-Recensii-Comentarii

Misiuni religioase pentru popor. — Conferință pastorală preoțească în Hunedoara. — În leagănul zămislirii ideii conferințelor și cercurilor religioase, prin anii 1906—1908, precum și a izvorului ideii misiunilor pentru popor ivit în anul 1930, se lucrează intens și sistematic.

Protopopiatul Hunedoarei, purtătorul paternității acestor binecuvântate mișcări de pastorație ortodoxă [vezi Tel. Român din 1906 Nr. 71—72 precum și Nr. 35 și 68 din 1930], înființat în anul 1901, în primii ani de existență simte necesitatea unei activități pastorale mai fecunde, cu rezultate mai pronunțate.

Ideea de conlucrare armonioasă de strângerea de rânduri și cumulari de energii în activitatea pastorației, a plecat pe planul practicei pentru prima dată în nou născutul protopopiat al Hunedoarei.

Și de atunci s'a muncit cu zel sub păstoria protopopilor Avram P. Păcurariu, Andrei Ludu, Vasile Oană, și se lucrează și de prezent sub îndrumarea tinărului protopop actual Nicolae Suciu.

În cele 6 cercuri religioase, în câte e împărțită preoțimea, firul muncii vechi se toarce ténace; se muncește mereu la zidirea și educația vieții moral-religioase în rândurile credincioșilor.

Din când în când, cam de câte două ori pe an, toate aceste cercuri se întrunesc sub conducerea șefului tractului într'un singur loc, — în mari misiuni religioase.

De o astfel de întrunire misionară s'a împărțit parohia Mănierău, în 21 și 22 August c.

Duminecă dimineața la ora 7¹/₂, s'a încep sfintele lucrări luate în programul zilei. La sunetul clopotelor, mulțimea credincioșilor din localitate, precum și cetele doritorilor de festivități religioase din împrejurimi, purced cu evlavie spre sfântul lăcaș.

La sfârșitul Utreniei, preotul N. Florea talmăcește în colori vii rostul tainei sfintei Mărturisiri, după ce apoi se mai mărturisesc și alți credincioși, rămași dela vecernie din ziua prec-

dentă. Sfânta liturghie e celebrată de cătră 10 preoți în frunte cu Păr. protopop. Răspunsurile sânt date frumos de cătră cântăreții din loc și din jur.

După împărțirea preoților, păr. protopop N. Suciu prin o predică instructivă zugrăvește frumusețea virtuții și urăciunea vișului. Terminată cuminecarea, — s'a iasă, în splendidă procesiune, afară la hotar.

Se celebrează Taina sf. Maslu, după terminarea căruia Pr. George Rain vorbește poporului despre puterea și roadele credinței. Îndeamnă stăruitor poporul să fie treaz, să țină cu putere la credința cea adevărată, propoveduită de sfânta biserică strămoșească, să se ferească de mulții dascăli de azi, fără cruce și fără biserică și fără taine, propoveduitori năimiți și plătiți de dușmanii noștri.

Poporul, impresionat de cele văzute și auzite în ziua aceasta, s'a întoarce în ordine la biserică, unde e uns cu untdelemn sfințit. Se împărțesc în mod gratuit, printre credincioși, 130 bucăți cărțile religioase-morale, cu ajutorul unui fond de *colportaj de cărți religioase*, întemeiat de preoțimea tractuală.

După masă, la ora 3, începe vecernia, ear păr. adm. par. I. Rudeanu, în termeni aleși, mulțumește în numele credincioșilor, P. Protopop și preoților prezenți, pentru cinstea dată acestei parohii.

— Conferință pastorală preoțească de vară: o deschide Părintele protopop, prin o cuvântare introductivă. Făcându-se apelul nominal, se constată lipsa a 3 preoți fără cerere de scuză. Se va aplica hotărârea concluzului luat în conferința pr. din 1931, referitor la absențe nemotivate.

Preotul I. Ținț cetește o reușită dare de seamă asupra cărții: „La picioarele Mântuitorului” de Anton Houndar.

Să dau apoi mai multe directive pastorale din partea presidiului și se citesc unele ordine — luându-se act.

Cu acestea programul zilei este terminat. —

Incheind acest prea modest raport, ne îndeplinim o datorie, accentuând un

fapt duios: Biserica din Mănierău, unde se ținură misiunile, e încăpătoare, luminoasă și impunătoare. Pe vremea când era nouă, acum vreo 30 și ceva de ani, era o podoabă în protopopiat. Ostenitorul care a clădit-o, a împodobit-o, și care era sufletul dător de viață al ei și al parohiei Mănierău, trăește încă, și totuși lipsea dintre noi — spre neputa lui durere sufletească și spre sincerul nostru regret. Este veteranul preot Constantin Dăncilă. „...M'a lipsit Dumnezeu de ce aveam mai drag pe lume: mi-a închis pe vecie sfânta Evanghelie... eu nu o mai pot ceti în veacul acesta: am pierdut vederea... Fie numele Domnului binecuvântat!” — așa îmi zicea lăcrămând prietenul și fratele iubit Pr. Constantin Dăncilă, ajuns la vârsta de 78 de ani.

Pr. George Rain

Conferință preoțească. — Preoțimea ort. rom. din protopopiatul Băița s'a întrunit în conferință, pe luna August, în frunțașă comună Ormindea, Duminecă 22 August 1937, sub conducerea Prea Cuc. părinte protopop Dumitru Secărea.

După Utrenie — de față fiind mult popor cum și un număr însemnat de intelectuali — a urmat serviciul divin al sf. liturghii, servind preoții: Ioan Popa — Hărățagani, Alexie Popa — Vălișoara, Trifu Benea — Stejărel, Zichil Enescu — Peștera și Loghin Borza — Ormindea.

La priceaznă, Pr. Lucian Tebieș — Căinelul-de-sus, a ținut poporului prezent o instructivă predică.

Terminându-se serviciul divin, cucernicii preoți, în fruntea întregului popor, pleacă în sunetele clopotelor și al toacelor, la școala primară din loc, frumos renovată, spre a face sfințirea nouilor sale de clase, adăogate la vechiul edificiu, care se dovedise nefcăpător pentru numărul de elévi, pe care comuna Ormindea l-a dat în ultimii ani.

Pe întreg parcursul drumului, dela biserică până la școală, muzica societ. „Mica” din Brad, a cântat „Sfinte Dumnezeule” sub conducerea măiastră a dlui căpitan în retragere Mazilu.

Ajunși la școală, se începe rânduiala sfințirii apei, oficiată de 4 preoți sfințindu-se și binecuvântându-se noul local și întreg poporul cu apă sfințită.

Cu acest prilej, Pr. Trifu Benea —

Stejărel, a vorbit mulțimii de credincioși despre: „Biserica și socialismul”.

Sf. Sa arată, care au fost și sânt diferitele curente potrivnice sf. noastre biserici și stăruie în deosebi asupra celor mai periculoase și mai actuale: comunismul și socialismul, îndemnând poporul și muncitorimea din acest ținut, să nu se lase trași în cursă de conducătorii acestor curente periculoase, ci să caute — ca și străbunii noștri — forma de comunitate în unitatea de credință și iubire în Isus Hristos, pe care ni-o îmbie, tuturor și totdeauna, sf. noastră biserică.

Di avocat Dr. Traian Ivan, vorbește în numele soc. „Mica” din Brad, aducând ormindenilor pe lângă salutul său personal și salutul dlui Ing. V. Ambruș, directorul susnumitei societăți, prin ajutorul și bunăvoința căruia s'a realizat, în cea mai bună parte, mărirea și renovarea școlii din loc.

În numele muncitorimii a vorbit frumos un miner din Căinelul-de-sus, îndemnând pe tovarășii săi de muncă să aibă toată încrederea în conducătorii săi, pentru că numai în bună înțelegere se vor putea săvârși lucruri care să promoveze binele obștesc.

Pr. local L. Borza mulțumește cucernicilor frați preoți pentru osteneală și munca depusă în această zi în parohie, iar soc. „Mica” și distinsului ei director, pentru concursul material și moral ce a înțeles să-l dea parohiei Ormindea.

Cucernicii preoți, retrăgându-se în sala de clasă a școlii, au luat la cunoștință diferitele comunicări oficiale, hotărându-se proxima conferință în luna Octomvrie în parohia Băița.

Pr. Popa Alexie

Misiuni preoțești. În vremile de profundă criză morală, biserică Domnului este adăpostul ce oferă refugiul salvator.

Slujitorii altarelor, se luptă, cu timp și fără timp, cu toate curentele sectare ucigătoare de suflete.

Dar acei zeloși luptători în ogorul celor duhovnicești se pot uneori obosi, — atunci frații împreună lucrători în acelaș sfânt ogor îi ajută, îi încurajază, oțelindu-le puterile.

Cercurile pastorele în viața creștină ortodoxă au un rost bine deter-

forța și necesitatea, a lui Dumnezeu cu proletarul.

„Duc cu mine impresia, zice R. Dorgelés la sfârșitul anchetei — că m'am lăsat o clipă plecat deasupra unui cazan imens unde se frământă materia omenească spre a pregăti panaceul care vrea să salveze lumea” (Conf. Universul 11 Febrar 1937).

În centrul doctrinei comuniste stă concepția istorică materialistă a vieții, așa cum a fost plămădită de K. Marx. Ea e corpul doctrinei. Marx a fost un materialist și pozitivist încarnat. Lui îi revine meritul de a fi transpus materialismul pe plan social, și de a-l socoti „ideea fundamentală” a religiei noi.

Altarul cel nou e procesul economic, iar locul divinității l-a luat proletariatul, clasa celor aleși.

După această concepție materia e singura și absoluta realitate. În domeniul social, factorul economic determină totul. Chiar și omul e un produs al factorului economic. Comunismul e prin urmare un monism social. Viața lăuntrică, religia și tot ce e produs al spiritului, artă, literatură sânt autoînșelări, reflexe și suprastructuri ale economicului.

Marx, părintele comunismului de azi, a fost discipolul lui Feuerbach. Acest filosof german era materialist și ateu încarnat. El nega existența divinității, socotind-o o creație a fantaziei omului. În sistemul său teologia adevărată știința despre Dumnezeu, era înlocuită cu știința despre om — antropologia. Marx a mers și mai departe, nimicind și omul ca personalitate și înlocuindu-l cu istoria unei clase amorfe.

Teoria materialismului istoric e o teorie puțin științifică și puțin atrăgătoare. Ea

nu putea să seducă masele poporului, în oricâtă mizerie erau pe urma sistemului capitalist al veacului al 19-lea. Pentru a face din pietri pâne trebuie o putere deosebită. Marx a atribuit materiei această putere, aplicând teoriei materialiste dialectice de teză și antiteză a lui Hegel. Așa dar, după el, materia e o putere însuflețită, cu posibilități de a da naștere altor realități, a căror cauză determinantă e ea. După el economicul e izvorul vieții sociale, spiritul naște din materie, lumina din întunec, răul din bine, libertatea din necesitate etc.

În această combinație rezidă cele mai mari contradicții ale comunismului. Materia nu e conștientă de sine. Ea nu poate fi în acelaș timp subiect și obiect de cunoaștere. Nici nu se poate schimba la voia ei, omul e cel ce-i dă diferite forme de înțelegere. După această teorie omul e înlocuit cu colectivul, rugăciunea cu tractorul, psihologia cu fiziologia.

Direct opusă acestei concepții e învățătura bisericii creștine. Ea nu desconsideră importanța factorului economic din viață, nici nu neagă realitatea materiei. Dar mai presus de această realitate e realitatea spirituală. Greșala cea mare a comunismului constă în această răsturnare a ierarhiei valorilor.

E adevărat că factorul economic are un rol însemnat în viața socială. El influențează uneori pe cei cu o personalitate puternică mai puțin, pe cei lipsiți de această energie spirituală mai mult. Dar nimeni nu va putea spune că armonia din sânul unei familii bunăoară e determinată de pereții casei în care locuiește. Nici chiar de bogăția decorului, care ar împodobi acei pe-

reți. Ci armonia din familie ca și cea socială sânt determinate în primul rând de factorul spiritual. Creștinismul învață că elementul permanent în lume nu e materia, sau factorul economic, ci numai bazele spirituale ale vieții sânt veșnice. Factorul economic e subordonat spiritualului. El nu poate fi un scop în sine, e numai un mijloc. Scopul vieții rămâne tot în împărăția sufletului. Creștinismul susține că realitatea vieții economice succede realității vieții spirituale” (N. Berdiaev: Christianisme et la lutte des classes, pg. 87).

Deaceea nici criza prin care trece omenirea nu e numai o criză economico-financiară. Ci e o criză mult mai profundă. E criza unei omeniri, care a alungat pe Dumnezeu din viață. Precum și toate încercările de-a ieși din această criză, prin surrogate economico-financiare, rămân neputincioase. Economia există pentru om, nu omul pentru economie. Ea e determinată de viața religioasă, pentru că nu poți avea un echilibru drept în societate, până nu ai omul ca ființă integrală.

II. Dacă concepția materialistă e corpul comunismului, sufletul lui e ateismul. Ea e cea de a doua ispită. „Socialismul, zice Dostoievski, nu e numai o problemă muncitorească, sau ceea ce s'ar numi a celeia de a patra clasă, ci e înainte de toate problema ateismului.

„El e turnul Babel, ridicat fără Dumnezeu, nu pentru a se înălța dela pământ la cer, ci de a coborâ cerul la pământ” (N. Berdiaev: L'esprit de Dostoievski, pg. 160). Ceeace se întâmplă în Rusia și în Europa peste tot, nu are caracterul unei lupte între capital și muncă, între burghezie și proletariet. Acestea sânt numai

fragmente din marea luptă dintre spirit și materie, dintre Hristos și Anticrist (I. G. Savin: Bolșevism și creștinism, vezi „Calendarul”, Iulie 1932).

Marx era adept al teoriei lui A. Comte, care spunea că omenirea în dezvoltarea ei istorică trece prin trei faze, corespunzătoare celor trei vârste ale unui om; cea religioasă care corespunde copilăriei; cea metafizică corespunzătoare adolescenței, și cea științifică care apare în epoca maturității. Comunismul vrea să realizeze faza științifică. Această teorie e profund greșită. După ea ar însemna ca un om sau un popor cu cât e mai cult să fie mai necredincios. Istoria popoarelor de azi, ca și viața oamenilor de știință, dovedesc contrariul. Poporul englez e unul dintre cele mai culte, cu toate acestea face parte dintre cele mai credincioase popoare. Sau ce vom zice de credința unui Kepler, Pascal sau Newton? Vom nega valoarea lor de promotori ai științei, din cauza credințelor lor? Evident nu.

Punctul central al programului comunist e atitudinea antireligioasă (Vezi Arseniev: „Bolshevismus und Religion” p. 437). Fără acest program el nu poate exista. Revista „Ateul în uzină” din 1923 pune drept cuvinte de program: „Am terminat cu țării pământului, acum îi vom dărâma pe cei ai cerului” (G. Goyau: Dieu chez les Soviets p. 172). Biserica e socotită caverna unde se păstrează „opium”. Ea trebuie nimicită. „Trebuie răsturnată dinastia cerului... pe principalii zei trebuie să-i aducem responsabili în fața tribunalului proletarilor”, glăsuiește Bouharin în numărul I al ziarului „Ateul” (Conf. G. Goyau, idem pg. 161). Între instituțiile cari trebuie „lichidate” biserică și familia sânt primele, iar școala trebuie reformată. (Sfârșitul urmează.)

minat. Soborul impune și entuziasmează, predica adânc simțită pătrunde și încălzește inima, conferințele bine studiate luminează mintea ascultătorilor. Astfel hrăniți credincioșii la un cerc religios ei au din această merrinde spirituală, multă vreme, hrană sufletească, putând înfrunta cu bărbăție feluritele ispite ce s'ar ivi în calea lor.

În slujba acestui sfânt ideal, preoțimea din Cercul Dumbrăveni, protopopiatul Târnava mare, a ținut o misiune în comuna Biertan.

Prezenți au fost: P. C. Protopop I. Dragolea, C. Preoți: N. Gheaja din Biertan, Gr. Suciu-Șaroșul, I. Filip, Copșa mare, Chirion Păcurariu-Richiuș și I. Cantor-Dupușul.

Dimineața la ora 9 preoții prezenți în sobor au slujit Utrenia și Sf. Liturgie, răspunsurile fiind date de corul societății „Sfântul Gheorghe” din parohie, sub iscusita conducere a dlui Ilarie Racoți, dir. școlar. A predicat P. C. protopop I. Dragolea, P. C. Sa desprinde din evanghelia zilei a slăbănogului, învățături edificatoare pentru viața oricărui creștin.

După masă acelaș sobor de preoți a slujit vecernia, urmată de sfințirea apei. A conferențiat Pr. I. Cantor despre „Ortodoxia putere de mântuire pentru creștini și pentru români”, Sf. Sa după ce adeverește superioritatea învățăturii Mântuitorului Hristos așa cum o propovăduiește ortodoxia față de tot ce a produs mintea omenească dela început până astăzi, scoate în evidență puterea de mântuire a ortodoxiei pentru orice creștin. Cât privește neamul românesc, conferențiarul dovedește, că ortodoxia pentru acest neam n'a fost numai o putere de mântuire sufletească, ci ea a conservat ființa etnică a acestui neam în decursul istoriei lui sbuciumate.

La sfârșit P. C. protopop îndeamnă credincioșii să urmeze totdeauna învățăturile bisericii dreptmăritoare.

În numele credincioșilor a vorbit Păr. N. Gheaja, mulțumind tuturor.

La ora 4 p. m. s'a ținut conferința intimă la of. parohial. S'au luat în discuție lucrările prezentate, taina sf. botez, precum și alte probleme care interesează viața noastră bisericască. Se fixează proximal cerc misionar la 24 August, la Copșa mare. I. C.

„V. Onițiu, un educator”. — Dl director al liceului din Sighișoara H. Teculescu, sub titlu de mai sus, a dat la lumină un volum de aproape 400 pagini, ce conține viața și activitatea lui V. Onițiu. Este un prinos de recunoștință adus memoriei marelui dascăl brașovean „a cărui viață a fost o adevărată luptă pentru dovedirea bucuriilor muncii”. Într'un stil limpede și plin de imagini, autorul cărții pomenite, a reușit să ne prezinte figura marelui educator și a neînfricatului luptător al cauzei naționale, care a fost V. Onițiu. Ca director al liceului de frumoase tradiții românești și creștinești „Andrei Șaguna”, funcțiune pe care a îndeplinit-o cu cinste dela anul 1894 până la sfârșitul vieții sale, întâmplată în anul 1915, V. Onițiu a fost un îndrumător al tinerelor generații, un adevărat educator, însuflețit numai de idealuri neperitoare, spre care îndrepta sufletele elevilor săi. Activitatea sa nu s'a mărginit numai la catedră, ci s'a extins și în viața publică și culturală a poporului brașovean, pentru îndrumarea căruia a muncit toată viața sa.

Toate aceste bogate realizări sânt luminose expuse în volumul pomenit al dlui H. Teculescu.

Fie ca viața lui V. Onițiu să servească drept pildă pentru educatorii timpului de azi. — D. P.

C. preoți să stea în fruntea mișcării
Oastea Domnului

Redactor responsabil: Prot. Dr. D. Stăniloae

AVIZ

„HRISTOS ÎN ȘCOALĂ” volumul I, ediția a doua

„Hristos în școală” I, manualul catehetului ortodox pentru școala primară, care s'a epuizat la abia câteva luni după prima apariție din 1934, a ieșit acum într'o ediție nouă. Lucrarea este revizuită și complectată de autorul ei — părintele diacon D. CĂLUGĂR — și se află de vânzare la Librăria Arhidiecezană din Sibiu. Cartea are 536+VIII pg., este legată în pânză și costă 220 Lei.

CONSILIUL ARHIEPISCOPESC

La început de an școlar

Se începe un nou an de muncă școlară, un nou an de griji pentru părinții cu copii de școală.

Problema educației este una din cele mai de căpetenie în viața noastră socială.

Soliditatea temeliei pe care o clădește educația primită în școală și în familie, atârână în primul rând dela educația religioasă: ea trebuie să stea pe primul plan.

Sufletul copilului, pe care, ca educator ai să-l formezi, e ca sămânța care închide în sine toate potențele de dezvoltare. Ca aceste potențe, în stare latentă, să iasă la lumină, se cer medii curate și sănătoase. Acest mediu îl formează familia, școala și Biserica.

În școală și în Biserică se lucrează mult în acest senz, — dar într'un mediu viciat, ca cel de azi, nu se poate crește un tineret cu suflet sănătos, după cum într'un pământ necultivat și sălbatec nu cresc decât spini și buruieni.

Școala de azi dă tineretului nostru mai mult cunoștințe seci, care nu vizează idealul unei vieți spirituale a vieții celei veșnice. Principala preocupare, care este generală azi, e mania sporturilor.

De fapt, sportul a devenit o adevărată obsesie a societății, nu numai a tineretului școlar. Această obsesie e cultivată de presa zilnică, e promovată în școală și este încurajată de autoritățile noastre de conducere.

Sportul este aproape principala ocupație și unica podoabă a tineretului nostru.

În școala primară programa este încărcată mai mult cu ore de educație fizică, străjerie, cercetășie, lucru manual etc. Așa că elevului și învățătorului prea puțin timp le rămâne pentru pregătirea celorlalte obiecte.

Pregătirile pentru sărbătorile naționale, ca: 1 Decembrie, 24 Ianuar, 10 Mai, Ziua Eroilor, 8 Iunie etc., cer muncă de săptămâni întregi. În această vreme nu poți face nimic cu elevii. Au început să constate acest neajuns înseși autoritățile școlare.

În asemenea condiții în care trăiește copilul, nu mai poate fi vorba de o promovare a curățeniei morale sau de o formare puternică a caracterului. Cu asemenea sistem de educație poți crește atleți, oameni cari știu să lovească bine pe adversar, dar nu apostoli, nu oameni integri pe cari îi reclamă ziua de azi și cu atât mai mult cea de mâine.

E vremea ca aceste aberații să înceteze și tineretul să fie îndrumat pe calea adevărată a culturii și a spiritualității.

Rolul nefast în educația aceasta îl au cărțile și publicațiile cu detectivi, bandiți și criminali pe care le cetește tineretul necontrolat.

Sântem în pragul noului an școlar. Încep aceleași școale, cu aceleași metode, cu aceleași programe, cu aceiași copii, cu aceleași moravuri...

Rolul cel mai greu aci este al preotului catihet. El are să înceapă să purifice viața școlară și cea socială. Să înceapă școala cea adevărată, școala cea mare a neamului...

Pr. T. Moșic

Adunare generală

Capitala Banatului, Timișoara, este în ajunul unor mari festivități culturale: „Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român” (Astra) își ține adunarea generală anuală în acest frumos oraș, în 11—12 Septembrie 1937.

Direcțiunea Generală C. F. R. a aprobat participanților la această adunare generală o reducere de 50% din taxele tarifului pentru tren de persoane la clasele I, II, III, urmând ca suplimentul la trenurile rapide și accelerate să fie plătit integral, atât la ducere, cât și la înapoiere.

Participanții vor putea călători la Timișoara cu *bilet întreg*, luat la stația de plecare, și se vor înapoia cu acelaș bilet, având viza stației Timișoara, și în baza unui certificat de călătorie, ce se va elibera de către biroul de încartiruire al „Astrei” din Timișoara, fiind valabil acest certificat dela 11—15 Septembrie și numai pentru biletele care nu au fost vândute de stația de plecare înainte de 9 Septembrie 1937, sau după data de 13 Septembrie 1937.

Fără acest certificat reîntoarcerea nu se poate face în mod gratuit. Întreprinderile călătoriei nu sânt admise.

INFORMAȚIUNI

Când se va întruni Sf. Sinod? La întrebarea I. P. Sf. Patriarh Miron cu privire la convocarea Sf. Sinod pentru a îndeplini cele de lipsă în legătură cu hirotonirea nou numitului Episcop al armatei, Arhim. Partenie Ciopron, I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului, care a sosit la Sibiu încă din 9 August, a răspuns că e de părerea ca Sf. Sinod să fie convocat *cât mai neîntârziat*, pentru ca chestiunile care depind de Episcopul armatei să nu sufere nici o întârziere în rezolvirea lor.

Earăș un trimis al papei! Ziare din capitală anunță că Vaticanul, — încântat pe semne de primirea entuziastă cu care a tost întâmpinat turneul nunțului dela București, Andrei Casullo, în țara noastră mult răbdătoare, — va trimite acum, în Septembrie, ca legat al papei pe cardinalul Tisserant să viziteze țările din orientul european, între ele și România... Eată o nouă vizită din cele mai indesezirabile.

S'a deschis un credit extraordinar special, pe seama ministerului cultelor și artelor, în sumă de Lei 110.391.719, spre a se achita Casei generale de pensuni noimea acordată tuturor funcționarilor publici, în baza legii, pentru stabilirea salariilor de bază bugetare și modificarea unor articole din legea generală de pensuni, din 1929, la care au dreptul funcționarii eclesiastici (clerici și civili) ai mitropoliei ortodoxe române din Ardeal, Banat, Crișana și Maramureș și ai mitropoliei române unite din Blaj, în scopul de a se completa reținerile de 10 la sută, cuvenite Casei generale de pensuni, pe intervalul 1 Ianuar 1930 - 31 Martie 1937, dela acești funcționari, care prin legea din 30 Martie a. c. au fost încadrați în legea generală de pensuni.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 5 Septembrie 1937, va predica părintele Iacob Bozocca.

Dr. ITTU

medic univ.

S'a reîntors din străinătate. Consultă zilnic în Sibiu, strada Regina Maria Nr. 336. Raze X-Röntgen, Ultraviolete, Diatermie, Electrizări, Hidroterapie. Tel. 280. (19) 1 3

Asociația Clerului „A. Șaguna”, secția Sibiu

Anunț de licitație

Pentru terminarea lucrărilor de construcție la „Căminul preoțesc” din Bazna se publică concurs de licitație cu data de 30 Septembrie 1937. Se vor executa lucrările de tencueli, tâmplărie și pentru mobilier, trepți din beton și piatră artificială, lucrări de instalație de gaz metan și canal.

Se pot înainta oferte pentru anumite lucrări.

Planul, condițiunile și caietul de sarcini se pot vedea la oficiile protopopești ortodoxe române din Mediaș și Sibiu.

Comitetul

„La sfânta Patriarhie”

Atelier special de argintărie și toate obiectele bisericesti

Dumitru D. Popescu & Fiu

Furnizorul Sf. Patriarhii, Mitropoliei, Episcopiei, și biserici din țară. Medaliat cu medalia de aur 1928-29-30-31. Aleea Patriarhii Nr. 1 (Bibescu Vodă, 16) București. Tramvaele 3, 15, 20 (18) 2—10

Oficiul parohial ortodox-român Ghijasa de jos

Nr. 60—1937

(52) 2—3

Anunț de licitație

Consiliul parohial ortodox român din Ghijasa de jos, protopopiatul Agnita, dă în întreprindere prin licitație publică cu oferte închise edificarea casei parohiale pe ziua de 14 Septembrie 1937, ora 2 d. m. conform planului și devizului aprobat de Prea Ven. uonsiliu Arhiepiscopesc Nr. 7464 din 27 Iulie 1937.

Planul, devizul și condițiile se pot vedea în orice zi la oficiul parohial.

Consiliul parohial își rezervă dreptul de a da lucrarea aceluia în care are mai multă încredere.

Ghijasa de jos, la 21 August 1937.

Oficiul parohial:
Vasile Cheșcu
adm. paroh.

Citiți, sprijiniți și respândiți ziarul
Telegraful Român

ANUNȚ

Tuturor oficiilor protopopești și parohiale din arhiepiscopie

Având în vedere dispozițiile testamentare ale fericitului mitropolit Șaguna precum și regulamentele pentru administrarea Librăriei și Tipografiei arhidiecezane, a tragem atențiunea oficiilor parohiale și protopopești ca toate rechizitele, utensiliile de cancelarie, imprimate și tipărituri oficiale precum și obiecte rituale și cărți bisericesti, să se procure dela Tipografia și Librăria arhidiecezană.

Aceste așezăminte au fost îndrumate să execute prompt orice comande făcute de către oficiile parohiale și protopopești.

Consiliul arhiepiscopesc

Editura și tiparul Tipografiei Arhidiecezane